

Arrest

nr. 175 080 van 21 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Tongren (Tib: Rebgong) in de prefectuur Huangnan (Tib: Malho), provincie Qinghai, Volksrepubliek China (VRC).

Omdat er in Tibet, VRC, geen vrijheid is en u door de druk van de Chinese examens altijd ziek was, vonden uw ouders dat het voor u beter was dat u naar India trok om er een audiëntie te hebben met de dalai lama.

In oktober 2009 verliet u Tibet, VRC en u reisde via Lhasa naar Nepal en dan verder naar India.

U reisde met een document van iemand anders, T.K.. In India ging u onder deze identiteit door het leven.

Van 4 december 2009 tot 27 januari 2011 liep u school aan de Sherab Gatsel Lobling School (Soga-school) waar u ook verbleef. U stopte met school omdat familieleden op pelgrimstocht naar India kwamen en u hen wou gidsen. U kreeg daarvoor geen verlof van school en besloot dan met de school te stoppen.

Na uw scholing volgde u Engelse les in Dharamsala. In 2011 ging u samenwonen met uw partner die werkzaam is in een boeddhistisch onderzoekscentrum. In 2013 ging u voor een maand naar het zuiden van India en verkocht er eten. In 2014 opende u gedurende twee maanden een restaurant in Ladakh. Tussen maart en oktober 2015 werkte u bij de Esukhia Asia Society.

In India beschikte u over een "Registration Certificate" (RC, verblijfsvergunning) die u jaarlijks verlengde, over een Identity Certificate (IC, internationaal reisdocument) en over een PAN-kaart, allen op naam van T.K..

Omdat u in India niet veel rechten had, omdat het moeilijk is om op eigen benen te staan in India, omdat u problemen zou kunnen krijgen als u door ziekte uw RC niet zou kunnen verlengen en omdat de Chinese ambassade in New Delhi u geen toestemming gaf om terug te keren naar Tibet om uw familie te bezoeken, besloot u India te verlaten.

Op 4 oktober 2015 vloog u van op de luchthaven van New Delhi met een transit in Dubai, Verenigde Arabische Emiraten, naar Frankrijk. U verbleef vijf à zes dagen in Frankrijk en vroeg er geen asiel aan.

Vervolgens reisde u per taxi naar België waar u in de avond van de 10de of 11de oktober aankwam.

Op 12 oktober 2015 vroeg u in België asiel aan.

U kunt niet terug naar India omdat u er onder een andere identiteit bent geregistreerd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Chinese identiteitskaart, uw Chinees diploma, een geattesteerde kopie van uw Special Entry Permit (SEP), een attest van de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Dharamsala, uw Green Book, een attest van de Soga-school, een attest van de Esukhia Asia Society, uw PAN-kaart, kopieën van uw RC en IC, kopieën van de RC van uw partner, kopieën van uw "hukou" (gezinsregistratieboekje) en van de identiteitskaarten van uw vader, moeder en oudere zus, een kopie van een uittreksel uit de Refugee Database, een enveloppe en foto's.

B. Motivering

Ik stel vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw Chinese identiteitskaart, uw Chinees diploma, uw Green Book, uw Pan-kaart, kopieën van uw IC, RC en "hukou") kan ik aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: K.T. (alias T.K.), geboren op 29 juni 1990 te Mago. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS pp. 1-6)) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2009 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Ik ben me er, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de VRC waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de VRC en erken, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw protestactie in de VRC en uw scholing in India in één van de scholen van de Tibetaanse ballingengemeenschap een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de VRC.

Over uw verblijf in India stel ik het volgende vast: u ging er door het leven als T.K.. Van 4 december 2009 tot 27 januari 2011 liep u school aan de Sherab Gatsel Lobling School (Soga-school) waar u ook verbleef. U stopte met school omdat familie op pelgrimstocht naar India kwam en u deze familieleden wou gidsen. U kreeg daarvoor geen verlof van school en besloot dan met de school te stoppen. Na uw scholing volgde u Engelse les in Dharamsala. In 2011 ging u samenwonen met uw partner die werkzaam is in een boeddhistisch onderzoekscentrum. In 2013 ging u voor een maand naar het zuiden van India en verkocht er eten. In 2014 opende u gedurende twee maanden een restaurant in Ladakh. Tussen maart en oktober 2015 werkte u bij de Esukhia Asia Society.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als 'eerste land van asiel' wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan

genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van nonrefoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel.'

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft voor de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat niet veel rechten had in India, dat het moeilijk is om op eigen benen te staan in India zonder ouders, dat u jaarlijks uw RC moest verlengen, dat je toestemming moet vragen om naar een andere plaats in India te gaan, dat u problemen zou kunnen krijgen als u door ziekte uw RC niet zou kunnen verlengen en dat de Chinese ambassade in New Delhi u geen toestemming gaf om terug te keren naar Tibet om uw familie te bezoeken (CGVS pp. 11-12)

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India over heel wat rechten beschikken.

Dat u uw ouders niet hebt in India en van de Chinese ambassade in India geen toestemming kreeg om naar Tibet terug te keren om uw familie te bezoeken, valt niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin vormt het een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u jaarlijks uw RC moest verlengen en toestemming moest krijgen om naar een andere plaats in India te gaan zijn louter administratieve geplogenheden verbonden aan uw verblijfstatus in India en het daarbij horende document, de RC. Dat u problemen zou krijgen als u door ziekte uw RC niet zou kunnen verlengen, is louter een hypothetische kwestie. U kon immers jaarlijks uw RC verlengen (CGVS p. 10-12). Ook deze zaken vallen niet onder de criteria van de vluchtelingenconventie. Evenmin vormen ze een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Over het feit dat u niet zou kunnen terugkeren naar India omdat uw documenten allemaal op een andere identiteit zijn (CGVS p. 15), merk ik op dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de Indische autoriteiten in de mogelijkheid voorzien om deze documenten te regulariseren. U hebt dit niet gedaan. U dacht dat het moeilijk zou zijn maar u hebt het niet eens geprobeerd. Bovendien hebt u daarvoor ook geen contact gezocht met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) of andere Tibetaanse organisaties om u daarin te laten bijstaan. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier verleent de CTA Tibetanen nochtans gratis bijstand als ze problemen kennen met hun RC e.d. U verklaarde daarop dat u er niet zoveel acht op sloeg. Hieruit blijkt dat het feit dat u met een andere identiteit door het leven ging in India voor u niet problematisch was. U kon uw RC ook jaarlijks verlengen en verkreeg op basis van deze RC een IC waarmee u India bent uit gereisd (CGVS pp. 10-11). Na een eventuele terugkeer naar India (zie onder) kunt u uw documenten laten regulariseren.

Verder merk ik op dat u ondanks een verblijf van vijf à zes dagen in Frankrijk er geen asiel hebt aangevraagd (CGVS p. 12) Van een asielzoeker die zijn 'eerste land van asiel' ontvlucht, kan ik redelijkerwijs verwachten dat hij of zij, indien hij dat land ontvlucht omwille van een fundamentele vrees of een reëel risico, asiel aanvraagt in het eerste land waartoe hij daar de mogelijkheid heeft. Dat u in Frankrijk geen asiel hebt aangevraagd, bevestigt verder dat u India niet hebt verlaten omwille van een fundamentele vrees voor vervolging of omwille van het risico op het lijden van ernstige schade.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in

India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een IC, ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen en uit de neergelegde documenten blijkt dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC hebt gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar echt grote moeite deed om het document terug te vragen, komt weinig overtuigend over (CGVS p. 11). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het Belgische autoriteiten waarbij uw bescherming zoekt om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien ik er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buiten.

Uw Chinese identiteitskaart en de kopie van uw hukou staven uw identiteit en nationaliteit. Uw Chinees diploma staft uw scholing in Tibet, VRC. Het attest van de "Nelen Khang" staft uw herkomst uit Tibet, VRC. De geattesteerde kopie van uw Special Entry Permit (SEP) staft dat u legaal India kon inreizen. Uw Green Book staft dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap in India behoorde. Het attest van de Soga-school staft uw scholing in India. Het attest van de Esukhia Asia Society staft dat u voor die organisatie hebt gewerkt. Uw PAN-kaart en de kopieën van uw RC en IC vormen een begin van bewijs dat u legaal in India verbleef. De kopieën van de RC van uw partner vormen een begin van bewijs dat hij legaal in India verblijft. De kopieën van de identiteitskaarten van uw vader, moeder en oudere zus vormen een begin van bewijs van hun identiteit en nationaliteit. De foto's in Tibet staven de aanwezigheid van u en uw familieleden in Tibet. De foto's in India staven uw aanwezigheid in India. De enveloppe staft dat u post ontvangt uit India.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster ten overstaan van de commissaris-generaal aflegde, blijkt dat zij in India over een verblijfsvergunning beschikte en hiervoor in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) (gehoorverslag CGVS, p. 9). Zij zou haar IC aan een 'smokkelaar' afgegeven hebben na aankomst in Europa. Verzoekster meent hierdoor dat zij niet over de juiste documenten beschikt om opnieuw tot India te worden toegelaten. Verzoekster baseert zich voor deze stelling op een rapport van een Zwitserse ngo waarin wordt gesteld dat "*een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven*". Verzoekster meent verder dat de commissaris-generaal een 'garantie' had moeten vragen aan India dat verzoekster over de mogelijkheid beschikt om terug te keren, hetgeen zij afleidt uit een richtlijn van het UNCHR.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, evenwel geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat "*een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven*", doch deze stelling gaat lijnrecht in tegen de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade. Waar verzoekster tot slot stelt dat de commissaris-generaal "*geen garantie heeft gevraagd*" aan India om haar

de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat Tibetanen een recht op terugkeer hebben, gesteld dat zij de nodige administratieve stappen daartoe ondernemen bij de Indiase diplomatieke post van het land waar zij op dat ogenblik verblijven teneinde de nodige documenten daartoe te verkrijgen, zijnde een duplicaat van het IC en een terugkeervisum (*ibid.*, p. 19). Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt zij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn. Waar verzoekster er nog op wijst dat zij onder een valse identiteit geregistreerd staat in Nepal en dat dit een obstakel vormt voor het verkrijgen van de nodige documenten voor een terugkeer naar India, dient vastgesteld dat verzoekster geen enkel objectief element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat de Indiase autoriteiten haar niet zouden toestaan om haar documenten te laten regulariseren, zoals blijkt uit voormelde informatie in het administratief dossier. Bovendien verklaarde zij tijdens haar gehoor dat zij in India niet eens probeerde om haar documenten te regulariseren (gehoorverslag CGVS, p. 10) en maakte zij dus geen enkele melding van het feit dat haar dit werd geweigerd omdat zij in Nepal geregistreerd staat onder een valse identiteit.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering niet langer in het bezit te zijn van haar IC, merkt de Raad op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt, niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG en van de adviezen van het UNHCR daaromtrent (stuk B. 15). Verzoekster merkt dienaangaande op dat *i)* India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en Tibetanen er derhalve niet kunnen genieten van de bescherming die dat verdrag met zich meebrengt, *ii)* Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een preciaire bescherming genieten, *iii)* de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam, *iv)* Tibetanen afgezonderd leven in kolonies zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land, en tenslotte *v)* geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoekster in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoekster wijst op "*bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China*", stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde deportatie van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoeksters stelling dat de bescherming van Tibetanen er niet doeltreffend is, doch slechts precair, stelt de Raad vast dat de stellingen die verzoekster daaromtrent in haar verzoekschrift weergeeft geen weerslag vinden in de objectieve informatie vervat in het administratief dossier. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat de bescherming die India *de facto* aan de Tibetanen biedt louter het "*dulden*" betreft van die gemeenschap op haar grondgebied, zonder dat er enige wettige garantie bestaat en dat er zelfs een grote kans bestaat dat deze bescherming zal verminderen en

uiteindelijk verdwijnen gelet op de betere betrekkingen die India sedert kort met de Chinese Volksrepubliek onderhoudt. Verzoekster verwijst hiertoe naar stukken die wijzen op onzekerheid hierover bij de Tibetanen en op verbeterde betrekkingen tussen de Volksrepubliek China en India. Dienaangaande dient opnieuw te worden gewezen op wat *supra* reeds werd uiteengezet, meer bepaald dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborg van het non-refoulementprincipe en bovendien uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen mettertijd verbetert en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. In zoverre verzoekster er in haar verzoekschrift tenslotte op wijst dat “*de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet*”, verwijst de Raad naar hetgeen sub 2.3.2.1. werd uiteengezet, en waarin is gebleken dat i) verzoekster in India in het bezit was van een RC en ii) verzoekster dit verblijfsrecht opnieuw kan opnemen indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel. Bovendien blijkt uit de website van het Indiase “*Bureau of Immigration*” welke concrete administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11). Waar verzoekster tot slot wijst op een “*permanent gevoel van onzekerheid*”, waarvoor zij verwijst naar stuk B. 1 gevoegd bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit stuk gedateerde informatie bevat (d.d. juli 2009), die om die reden geen afbreuk kan doen aan de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier (d.d. 26 juni 2014).

In zoverre verzoekster betoogt dat het verblijfsrecht slechts periodiek is en daardoor geen “*recht is voor permanent wettig verblijf*”, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die verplicht is voor elke Tibetaan en die “*gemakkelijk*” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt “*routineus en gesmeerd*”, ook zijn er geen voorbeelden bekend van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. Integendeel er kan vastgesteld worden dat het RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Uit deze informatie blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een ‘Long Term Stay RC’ verkrijgt, waardoor “*Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen, start de CTA steevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster levert afsluitend in haar verzoekschrift weliswaar kritiek op de manier waarop de commissaris-generaal zijn informatie heeft bekomen, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

In zoverre verzoekster betoogt dat het verblijfsrecht van Tibetanen in India slechts geldt voor bepaalde beperkte plaatsen (*"colonies"*), zonder het gewaarborgde recht zich binnen India te kunnen verplaatsen, stelt de Raad vast dat deze stelling geen steun vindt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch in deze gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoekster leidt uit stuk 5, bijgevoegd bij haar verzoekschrift af dat *"de RC (Tibetanen) slechts toelaat te leven in een bepaald deel van India"* en dat *"ze eerst moeten de toelating krijgen van de lokale autoriteiten"*. Echter blijkt uit het bewuste stuk dat hierin wordt vermeld dat Tibetanen kunnen rondreizen maar een verhuis in sommige gevallen moeten laten bevestigen door de lokale autoriteiten. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier geenszins dat het verblijfsrecht van Tibetanen geografisch zou zijn ingeperkt, doch integendeel dat de Indiase overheidsinstructies een meldings- en registratieplicht voorzien voor Tibetanen die binnen India willen verhuizen naar een ander district (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 12). De Raad leidt hieruit af dat Tibetanen met een RC wel degelijk een verblijfsrecht hebben voor het ganse Indiase grondgebied, doch onderworpen zijn aan een louter administratieve registratieplicht in geval van een verhuis naar een ander district.

In haar toelichting (verzoekschrift p. 18-22) omtrent de stelling dat Tibetanen in India *"vrezende voor hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting en talrijke discriminaties"* (verzoekschrift p. 9), beperkt verzoekster zich tot algemene socio-economische grieven en een beklag over het verschil in rechten die Tibetanen als niet-ingezetenen genieten in vergelijking met Indiase staatsburgers. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijvoorbeeld de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of bijkomende wettelijke voorwaarden voor het verwerven van onroerende goederen die in het verzoekschrift als *"discriminaties"* worden aangemerkt) maakt evenwel geen *'vervolg'* uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op *'ernstige schade'* in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Geen enkel stuk dat verzoekster bijbrengt vermag tot slot haar stelling te staven dat Tibetanen in India *"geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting"*.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat zij bijkomend op een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat India de Tibetanen zou vervolgen, noch dat dezen aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor *'reële bescherming'* in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet en aan de criteria die daarvoor in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG worden gesteld.

2.3.3. Inzake verzoeksters vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster aflegde, blijkt dat zij India heeft verlaten omdat i) zij weinig of geen rechten had in India, ii) het moeilijk is om op eigen benen te staan, iii) er problemen ondervond met het verlengen van haar RC door ziekte, en iv) de Chinese ambassade in New Delhi haar geen toestemming gaf om terug te keren naar Tibet om haar familie te bezoeken.

Wat betreft verzoeksters stelling dat Tibetanen in India weinig of geen rechten zouden hebben, merkt de Raad op dat dit haaks staat op de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die informatie blijkt namelijk dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"* en dat Tibetanen er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Wat betreft de *'moeilijkheden'* die verzoekster zou hebben ondervonden bij het verlengen van haar RC, stelt de Raad na raadpleging van de verklaringen van verzoekster in het gehoorverslag vast dat verzoekster er niet in slaagt een concreet voorbeeld te geven van een incident of moment waarbij zij haar RC niet kon verlengen en zij niet verder komt dan het opwerpen van hypothesen (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Wat betreft verzoeksters bewering dat het moeilijk is om op eigen benen te staan, stelt de Raad vast dat dit een algemene socio-economische grief betreft die geen verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

beschermingsstatus. Daarenboven bleek hoger reeds dat verzoekster met haar RC toegang heeft tot de private Indiase arbeidsmarkt. Wat betreft het feit dat zij door de Chinese ambassade in New Delhi niet zou worden toegelaten terug te keren naar Tibet om haar familie te bezoeken, kan niet worden ingezien op welke wijze dit element haar zou verhinderen om verder in India te verblijven.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vreezen voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoekster merkt verder op dat *“hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze”*, in het bijzonder het *“recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom”*. Verzoekster meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen in India worden bedreigd door Indiërs. Verzoekster verwijst voor dit alles naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoekster op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal zijn oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *“talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken”*.

De Raad merkt vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt geschetst geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in verzoeksters hoofde aantonen, nu een dergelijke vrees of risico uit de verklaringen die zij in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd niet blijkt. Wat betreft verzoeksters stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, werd hoger reeds aangegeven dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daartegen blijkt dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Verzoeksters beweringen aangaande de preciaire levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit bovenvermelde informatie. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de *settlements* de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben van meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt aanvoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het *“economische succes”* van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan *“de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap”* (‘COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014’, p. 22). De informatie ontkent niet dat de vijftig jaar oude *settlements* intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de *settlements*. Echter benadrukt de informatie ook dat de *Central Tibetan Administration* momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor *New Arrivals* en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren. Ook het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijvoorbeeld de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals *sub* 2.3.2.2. reeds uiteengezet werd. Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden, kan worden vastgesteld dat verzoekster nooit aan dergelijke acties heeft deelgenomen. In zoverre verzoekster verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoekster en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit die informatie dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele problemen kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. Verzoekster toont aan de hand van de weergegeven citaten en de bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel

geenszins aan dat de levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn dat er sprake zou zijn van mensonterende omstandigheden of socio-economische behandelingen waarbij de menselijke waardigheid zou worden geschonden. Dit blijkt evenmin uit haar verklaringen tijdens het gehoor waar zij geenszins heeft aangegeven dermate gediscrimineerd te zijn in India of dat haar persoonlijke levensomstandigheden dermate penibel zouden zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. In zoverre verzoekster tot slot de CEDOCA-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, kan worden vastgesteld dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoekster nalaat te preciseren welke bepalingen niet correct zouden zijn. Verzoekster slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoekster dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat zij vervolging vreest omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep gelet op de veelvuldige discriminaties waar Tibetanen het voorwerp van uitmaken in India. Een vluchteling dient immers zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep te bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* is vastgesteld, is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet verder onderzocht te worden.

2.3.4. De talrijke rapporten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst, desgevallend haar land van eerste asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.5. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER